अपरं च । न स्थातव्यं न गन्तव्यं दुर्जनेन समं क्वचित् ।
काकसंगाद्धतो हंसस्तिष्ठन् गच्छंश्च वर्त्तकः ॥ २२ ॥

Fab. V. राज्ञोवाच कथमेतत् । शुकः कथयति । अस्त्युज्जयिनीवर्त्मनि प्रान्तरे महान् पिप्पलवृक्षस्तत्र हंसकाकौ निवसतः । कदाचिद्ग्रीष्मसमये परिश्रान्तः कश्चित् पथिकस्तत्र तरुतले धनुः काण्डं च संनिधाने निधाय सुप्तः । ततः क्षणान्तरे तन्मुखाद्वृक्षछायापगता । अनन्तरं सूर्यतेजसा तन्मुखं व्याप्तमवलोक्य तद्वृक्षस्थितेन हंसेन कृपया पक्षौ प्रसार्य पुनस्तत्र छाया कृता । ततो निर्भरनिद्रासुखिना तेनाधगेन मुखव्यादानं कृतं । अथ परसुखमसहिष्णुः स्वभावदौर्जन्येन स काकस्तन्मुखे पुरीषोत्सर्गं कृत्वा पलायितः । ततो यावदसौ सहसोत्थाय वृक्षाग्रं निरीक्षते तावत् तेनावलोकितो हंसः काण्डेन हतो व्यापादितश्च । अतोऽहं ब्रवीमि न स्थातव्यमित्यादि । वर्त्तकवार्त्तामपि कथयामि । एकदा सर्वे पक्षिणो भगवतो गरुडस्य यात्राप्रसङ्गेन समुद्रतीरं प्रचलिताः । तत्र काकेन सह वर्त्तकश्चलितः । अथ गच्छतो गोपालस्य मस्तकावस्थितदधिभाण्डाद्वारं वारं तेन काकेन दधि खाद्यते । ततो यावदसौ दधिभाण्डं भूमौ निधाय ऊर्द्ध्वमवलोकते तावत् तेन काकवर्त्तकौ दृष्टौ । ततस्तेन खेदितः काकः पलायितो वर्त्तकश्च मन्दगतिः प्राप्तो व्यापादितः । अतोऽहं ब्रवीमि न स्थातव्यं न गन्तव्यमित्यादि । ततो मयोक्तं । भ्रातः शुक किमेवं ब्रवीषि । मां प्रति यथा श्रीमद्देवपादास्तथा भवान् अपि । शुको ब्रूते । अस्त्येवं किंतु । दुर्जनैरुच्यमानानि सस्मितानि प्रियाण्यपि ।
अकालकुसुमानीव भयं संजनयन्ति मे ॥ २३ ॥
दुर्जनत्वं च भवतो वाग्व्यापारादेव प्रत्यक्षीकृतं मया यदनयोर्भूपालयोर्विग्रहे भवद्वचनमेव निदानं ।